

Loengud lastele
palwenädalaks.

S.-p. Adw. K. Gesti Liit.

Laste lapsukesed minu juure tulla.

Sissejuhatawaid märkusi.

Loengud lastele tänaawuseks palwenädalaks on mõttelt ühenduses täiskaswanute omadega, kuid arwesse wõttes lapse arusaamisewõimet ümber töötatud. On tarwilik, et igas koguduses saaks õigeks ajaks määratud abilised, kes omawad iseäralise lastekoosoleku jaoks kogemusi ja tunnet ja kel on aega täiesti ette walmistada. Lastekoosolekud peetagu eraldi ruumis.

„Laste lapsukesed minu juure tulla,“ on Jeesuse soov. Palwenädal on selleks, et lastele näidata teed Õnnistegija juurde. Iga usklik wanem wõimaldagu seda tingimata oma lastele.

UUUUU

Crifitoda „Rietriitt“ Tallinn, Ratasaeemu 6. 1932.

Esimene palwetund.

Maailma lõikus.

Warem ei olnud põllutöömasinaid. Siis niideti wili wikatiga, seoti wihkudesse ja pandi põllule seisma ja pärast weeti wiljaküünidesse. Sealt pandi seda rehte kuiwama ja siis aeti kõwale rehealuse põrandale laiali ja folgiti kootidega. Sellega tulid terad peadest välja. Siis wifati peksetud wili wiskli haawal õhku, kus tuul läbi tõmbas. Head, rasked terad kukkusid sealsamas põrandale tagasi, kuid kerged terad, millel usfid wõib-olla südame ära sõõnud, ja aganad kandis tuul laiali. Alles jäid ainult head terad. Siis pandi hea wili kottidesse ja see wõis alal hoiduda aastate wiisi.

Nõnda saab olema ka kord maailma lõikus. Kõik märgid juba näitawad, et maailmapõld on walminud.

Olete teie kunagi näinud, mis walmite marjadega sünnib? Wõnikord lähewad nad seistes haisema. Kui midagi mädaneb, siis see haiseb. Ka kurjuse walminud wili juba mädaneb, see tähendab ülekohus wõtab wõimust.

Headuse ja kurjuse wili on walmis ja seda lõigatakse warsti ära. Johannes nägi nägemuses Patmose saarel Jeesus, kes algas lõikust. Ta nägi teda tulemas walgel pilwel, käes teraw sirp. Üks ingel tuli ja ütles temale: „Salka peale oma sirbiga ja lõika, sest et lõikamise tund sulle on tulnud, sest et maa wili on walmis saanud.“ Lõikusega tuleb ühtlasi ka sõelumine. „Tema wisklabidas on tema käes ja tema wõtab oma rehealust pühkida ja nisud oma aita kofku panna, aga haganad wõtab tema kustutamata tulega ära põletada.“

Johannes nägi, et inimesed, kes Jumalat armastasid, on head terad, mis alles jäävad.

Jeesus ise on ikka jälle rääkinud, et enne tema jälletulekut peavad need läbikatsumise ja sõelumise läbi elama, kes tahavad walmis olla temaga kaasa minema. Daniel nägi seda ka nägemuses ja räägib sellest ajast: „Siis on nii kitsas aeg, mäherdust pole olnud.“ Johannes räägib kiusatuse tunnist, mis on tulemas kõige maailma peale, neid kiusama, kes ma peal elawad.“ Nagu nisupäid peksetakse, et terad wälja tuleksid ja nagu teri õhku wisatakse, et aganatest eraldada, nii peavad Jumala lapsed läbikatsumisi ja kannatusi kannatama, et sellega näidata, et nad on tõesti Jeesuse poolt.

Uga lapsed, meil ei ole tarwis karta seda aega, mis wõibolla warsti tuleb, sest Jumal armastab meid ja tahab juba nüüd meid õpetada meie elujuhtumistega kiusatustest üle saama. Kui me nüüd mitte ei ole igapäewaste kiusatuste ja pattude ärawõitjad, siis me ei saa ka sel korral seisma jääda.

Teine palwetund.

Me tahame nii elada nagu Jeesus.

Suurim sõda ei olnud mitte wiimane sõda, mida maailmasõjaks nimetatakse. Kuigi miljonid inimesed seisid frondil ja maailm ei ole kunagi näinud nii palju mehi relwastuses, ei olnud see weel kõige suurem sõjawägi. Kõige suurem sõda oli taewas siis, kui Jeesus seisis ära arwamata suure sõjawäe eesotsas ja sõdis metsalise ja tema inglite wastu.

Wälgu jõud ja tormi tugewus oli tema käes. Maailmkonna ülimald inglid kuulsid Jeesuse käsklusi ja rutatasid tema korraldusi täitma. Ta selgitas inglite hulgate oma imelisi plaane.

See Jeesus alandas iseennast. Suur ja võimas taewa würst tuli lapsena siia maailma ja sai maisetele wanematele sõnakuulelikuks. Kelle sõna taewas oli käst, tuli lihtjasse maisesse perekonda ja sai Joosepile ja Mariale alistuwaks, kes olid kui kõik inimesed wigadega.

Üksti laps ei ole saatanast nii kiusatud kui noor Jeesus, et teda sõnakuulmatusele wiia. Tema wanemad õed-wennad tegid tema elu kibedaks. Rabid, kelle koolis ta ei wõinud käia, kuna ta tahtis oma taewasele Isale truuks jääda, tulid ja sundisid teda enda juure tulema. Mõnikord oli isegi tema ema ja Joosep kahtlane, kas on temal wõi rabidel õigus. Siis seletas Jeesus rahulifelt oma teo põhjusi. Ja Jeesus kuulis ikka nende sõna, kui see ei olnud taewase Isa tahtmise wastu. Piibel ütleb meile, et kõige läbi, mis ta pidi kannatama, on ta sõnakuulmist õppinud. Jeesusel ei olnud kerge sõna kuulda, ta kannatas selle all palju. Teie, lapsed, kui teie tunnete, et teilt midagi ebameeldiwat nõutakse, siis ärge pange wastu, waid mõelge Jeesusele. Need sõnakuulmise proowid, mis Jeesus pidi läbi tegema kodus, walmistasid teda ette suurematele proowidele, mis tal mehena ees seisid.

Jeesus oli kaksteist aastat wana, kui ta sai tunda omast kannatuste elust, et taewasel Isal oli nõu teda saata. Kui Jeesus Jerusalema templis tapetud talle nägi, mis ohwriks toodi, siis teadis ta, et Jumal on teda saatnud maailma eest jurema. Ja kuigi ta oli kaheteistkümnne aastane poisike, walis ta kannatuse elu ja hakkas tegema oma Isa tööd.

Kui Jeesus oli meheks sirgunud ja oma tööd algas, siis ei otsinud ta oma mõnu wõi lõbu. Ta kannatas nälga, külma, mahajäetud olekut, et neid teenida, kes tema abi wajasid. Ta ütles, et ta on tulnud maha taewast, mitte tegema oma tahtmist, waid selle, kes teda oli läkitanud.

Wiimane sõnakuulmise läbikatsumine oli ööl enne tema surma Ketsemani aias. Jeesus soowis, et seda

proowi ei oleks. Saatan laskis temal asja nii näha, nagu tema ei saaks oma Isa juure tagasi minna, kui ta sureb kõige maailma patte langes. Jeesus, kes teadis, mis tähendab elada igaweses walguses, wärises mõtte juures, et saada heidetud igawesje pimedusse. Kuidas tema igatses selle järele, et sellest kohustawusest põgeneda ja minna tagasi oma Isa juurde! Aga Jeesus oli õppinud sõnakuulmist, ja ta ei tahtnud omas raskest läbikatsumises kõikuda. Isegi nüüd püüdis ta teha Isa tahtmist. „Ea alandas iseennast ja sai sõnawõtlikuks surmani, pealegi ristisurmani.“ (Wil. 2, 8.)

Urmsad lapsed, kui me Jeesuse peale vaatame, siis teame, mis on õige sõnakuulmine. Kes tahab surmani kinni pidada, peab täiesti Jeesuse sarnaseks saama. Kas õpime nüüd sõnakuulelikud olema, mis meid ette walmistab? Parema tee wiimastele läbikatsumistele ette walmistada on igapäew kodus ka wäikistes asjades sõnakuulmist õppides. See ei ole alati kerge. Me kannatame selle all, kui peame alistuma. Ürge püüdke seda üksi teha, waadake Jeesuse peale! Süwenege tema sõnakuulmise ellu ja rääkige palwes temaga palju selle üle.

Kolmas palwetund.

Jeesus südamas.

Kas teie olete kunagi waadanud pealt kui maamees künnab? Olete teie wagusid waadelnud, mis saht järele jätab. Wõimatu on künda sirget wagu, kui puudub õige sihtjoon. Üks wana põllumees oli tuntud oma nägusate eriti sirgete wagude poolest. Temalt küsiti, kuidas ta sellega saab toime? „Kas teie näete seal teisel pool põllu ääres posti.“ Ta kündes ei waadanud maha, mitte ka enese taha waid ette märgi peale. !

Esimeses nägemuses, mis õe Whitele anti, nägi ta teerada, mis läks sirgelt uude Jerusalemma. Ta tõusis

kõrgele üles maa pealt ja tee algul paistis walgus, et kellelgi ei oleks tarwis komistada. Selle tee peal läksid Jumala lapsed Jerusalemma poole. Nägemusest üeldakse: „Kui nad Jeesuse peale waatasid, kes nende eel läks ja neid linna juhtis, siis olid nad kindlad.“

Jeesus õpetas Israeli rahwast, mis see usupill tähendas, kui nad kõrwes wafmao peale waatasid. Kõrwes oli neil lord wäga palju hammustawaid madusid. Kui nad said hammustada, siis pidid nad Moosese poolt üles pandud mao peale waatama, et elama jääda. See ütleb meile, kui me satume kiusatusse, siis peame Jeesuse peale waatama. Jeesus ise tasandab tee. Kui me waatame enda kõlwatusete selle asemel et waadata Jeesuse suurust, tema armastust, tema teenet ja tema suurt armu, siis läheme hukka.

Kuidas wõime Jeesuse peale waadata? Meie wõime teda näha tema sõnas, mõnikord näeme teda koosolekul, ka sõprade sõnade läbi, kes Jeesust tunnewad ja armastawad, saab ta nähtawaks.

Üks poiss oli roninud üles mägestikus. Ta oli astunud kaljuserwale, et üht ilusat lille murda, kuid leidis omaks ehmatuseks, et ta sama teed mööda ei saa enam tagasi. Tema all oli haigutaw kuristik, paremal sabiline lõhe ja wafatul üleulatuw kalju. Üks mäejuht nägi teda alt. Ettewaatlikult rajas ta endale teed läbi kaljulõhe, kasutas iga kaljuserwa, siis hüppas sinna, kus seisid poiss. „Ustu minu sammudes,“ ütles ta „kus ma oma jala panen ja hoiu kaljust finni nagu mina.“ Ta tõi poissi terwelt hädaohtlikult rünnakult alla tema kaaslaste juurde.

Sedasama tegi Jeesus. Ta tuli siia patusesse maailma ja juhib meid omas jälgedes. Kuid meie peame tema peale waatama ja tema järel käima.

Kui me oma filmad alati hoiame Jeesuse peal, siis saame temale ikka enam sarnasemaks. Annaks Jumal et me elaksime temaga nii päew-päewalt, et meie, kui ta tuleb, „tema sarnased peame olema, sest meie saame teda näha nõnda kui tema on.“

Jeesuse sarnaseks saada.

Mõned töölised olid sügawas liwaaugus, et wõtta liiwa tee tegemiseks. Ükki langes üks augu sein sisse ja mattis töölised oma alla. Juhuslikult nägi seda üks möödamineja. Ta nägi, et üksi ei suuda maetuid välja kaewada. Seepärast jooksis ta teed edasi ja karjus appi. Hull mehi kuulsid karjumist ja ruttasid päästma. Päästetöö õnnestus. Harilikus olukorras oleks meest, kes jookseb teed mööda ja karjub, rumalaks peetud, aga inimesed teadsid, et siin on mängus inimelu, wõisid nad mehe kiskumist tõsiselt. Teie lapsed, kui teie tõesti usute, mis me oleme wiimastel päewadel kuulnud maailma seisukorrast, kui walmiks ta saab lõikuseks, kas me ei peaks väga tõsiselt wõtma seda kõike teistele lastele edasi jutustada? Wõibolla, et teie ümbruses elawad lapsed, kes tulewasse wiletsuseaega jõuawad, ilma et neile oleks midagi räägitud sündmustest, mis meil ees on. Kui me tõesti tahame Jeesuse sarnaseks saada, siis pühendame kõik selleks — meie aja, meie jõu, — et inimesi ära päästa. Me ei saa aga teistele Jeesusest jutustada ja seda tõeliselt mõelda, kui tema ei ole meie ellu asunud ja me ei wõi temale toetuda.

Nii oli lugu ka Peetrusega. Jeesus käskis teda, ole mu lammastele ja lallekестele karjane, ja ta oli sellega walmis. Ühel päewal läks ta templisse. Suure templiukse juures istus jalutu, kelle jalad olnud wigased juba sündimisest saadik. Me teame seda lugu imelikult terwekstegemisest, kuidas mees apostli sõnade peale ülles tõusis, kõndis ja templis waljusti Jumalat kiitis. Kõik imestasid seda meest, kes juutis eluaegset jalutut terweks teha. Aga Peetrus ei tahtnud inimeste tähelepanu enese peale tõmmata, waid ta tähendas Jeesuse peale. Seepärast ütles ta: „Israeli mehed, mis teie seda imeks panete, ehk mis teie ükssilmi meie peale waatate, otsekui

oleksime meie oma wäe ehk jumalakartuse läbi selle-
finatse teinud kõndima? . . . Meie wanemate Jumal on
oma last Jeesust austanud!"

Kuid nii tugew ei ole Peetrus mitte alati olnud.
Ta oli Issanda sel filmapilgul ära salanud, kui temale
teda kõige enam oleks tarwis olnud. Peetrus ei ole
tõsiselt seda küll tahtnud; ta oli olnud walmis kõite
Jeesuse pärast kannatama. Ta oli oma kodu maha
jätanud, et Onnistegija järel käia. Mõnikord on ta
isegi Jeesuse pärast nalga kannatanud. Kuid siis tuli
temale otsustaw läbikatsumine. Jeesus wõeti ühel ööl
finni ja wiidi ära. Raugelt käis Peetrus rahwahulga
järel. Kui tema peale sõrmega näidati kui kaasüüdlase
peale, siis ta seletas: „Ma ei tunne Jeesust mitte.“
Weel mitu korda küsiti temalt, kas ta mitte ei ole tema
jünger, kuid tema wandus, et ta ei tunne Jeesust. Seal
laulis kuskil äkki kuff, ja langenud jüngril tuli meelde,
et enue kufe laulmist oli temale salgamisest ette öeldud.
Piibel ütleb: „Ta läks wälja ja nuttis libedasti.“ Ta
kahetses oma pattu ja sai andeks. Sellest päewast muu-
tus Peetrus teiseks. Jeesus asus tema südamesse. Sel-
lest ajast hakkas ta piüüdma Jeesusele au walmistada.
Kui palju rahwast pärast jalutu terweks tegemist templit
tema juure tulid ja teda palusid öelda, mis nende ära-
päästmiseks tarwis, siis ütles ta neile, mis ta ise oli,
läbi elanud: ümberpöörmist ja meelesparandust on tarwis
et Jeesus südamesse tuleks ja seal koha saaks.

Wiies palwetund.

Jumalakojas olla nagu Jeesus.

Ühel päewal asetati öde White nägemuses Jeesuse
ligiolekusse. Ta nägi suurt iludust ja armsust ja ei
tahtnud enam tema lähedusest lahkuda. Siis nägi ta
walgust, mis hiilgusest paistis, mis Issa ümbrises.

Kui see ikka lähemale tuli, siis hakkas põrand wabisema. Ta tundis, et ta seda walgust, kui see tema peale tuleks, ei jõuaks wälja kannatada. See pööras aga kõrwale. Siis sai ta aru, kui suur ja hirmus on Jumala läheduses. Ja me oleme ainult sellepärast Jumala kofas nii mõtlematud, et me ei tea, kui kõrge ja wägew on Jumal ja kui suur on tema ligiolet.

Kui Mooses kõrwes suurt lammaste karja hoidis, nägi ta kaugelt põlewat põõsast. Kui ta ligi tuli kuulis põõsast häält, mis teda kaskis ringi jalast wõtta, sest Jumala lähedus on püha. Kui Jakob üffildase põgenejana wäljal magas kiwi padjaks pea all, sai ta Jumalalt imelise unenäo, nii et ta ärgates hüüdis: „Oh mis kardetaw on seesinane paif? Siin ei ole muud kui Jumala koda.“

Kui auline tempel Jerusalemas walmis sai, kandfid preestrid Jumala laegast üle õuede ja asetafid ta kõige pühamasse paifa. Kui nad jälle wälja tulid, hakkafid walges riides lauljad laulma Jumala kiitusets. Ja kogu tempel täitus Jumala ligioletuga. Isegi preestritele oli pühadus liig suuur, nad ei saanud tema ees seista. Salomon lastis wälisel õuel põletusohwri altari ees teha kõrgema paiga, et rahwas saaks näha ja kuulda. Kujutage ette selle suure rahwahulga waitust, kui pilw Jumala aupaistega maha tuli ja Jumala koda täitis! Kartus ja häbi haaras nende südant, ja selles waitfes, palwe meeleolus seifis Salomon ja kiitis Jumalat walju healega. Piibel räägib sellest: „Ja Salomon seifis Jehowa altari ees kõige Israeli kogu duse kohal ja laotas oma käed laiali taewa poole ja ütles: „Jehowa, Israeli Jumal, ei ole sinu jarnast Jumalat ei taewas ülewal ega all maa peal, kes sa pead seadust ja heldust oma sulastele, kes käiwad kõigest oma südamest su ees.“ Kas peame ka meie eesõigufeks Jumala kofas põlwili lasta ja Jumalat kiita?

Alastad mõõdufid ja rahwas unustas Jumala. Israeli rahwas hakkas teenima ebajumalaid ja siis

lahkus Jumala ligiolek templist. Wiimati unustasid nad end nii, „et tegid Jehowa koja roojaseks, mis ta Jerusalemas oli pühitsenud.“ Siis saatis Jumal neid karistuseks wangipõlwe. Ta ei wõinud neid ja nende maad mitte kauem õnnistada. Kas meie wõime oodata, et Jumal meid õnnistab, kui meie unustame tema ligiolekut austada?

Kui Jeesus tuli, nägi ta segadust ja lärmi templis ja paelust piits käes ajas ta wälja kõik, kes püha koda teotasid. Ta oli oma Isaga ühes nõus kui ta siin maa peal elas ja kõige maailmade looja wastu awaldatud põlgus äratas temas suurimat pahameelt. Ta tundis oma Isa ja Jumala austamine oli temal kõige tähtsamaks. Püüame ka meie samuti teha!

Kui ta meid õpetas palwetama, siis oli esimene palwe lause: „Pühitsetud saagu sinu nimi.“ See tähendab, et kõik sõnad, millega me Jumalast räägime, peawad olema aukartuses. Meie ei pea Jumala nime tähelepanemata wälja ütlemata ega palwet lastma wormiks muutuda. Püha aukartusega peame tema ette tulema. Kuid tema nime pühitsemine tähendab weel enam: Jumala nähtaw nimi sinu juures saab loetud maailma poolt. Heldus ja tõde peab meist wälja paistma, et teised inimesed saaksid õppida Jumalat meie läbi tundma ja armastama.

